

III. évfolyam, 11. szám. Megjelenik havonta egyszer. Budapest, 1912. november.

Kiadóhivatal: VII. ker., Rottenbiller-utca 35. sz. l. 3. — Előfizetési díj egész évre: **csak 50 fillér.**

A szeghegyi kápolna felavatása.

Felejthetetlen napot töltöttünk el október 20-án Szeghegyen. Az ottani gyülekezet régi vágya valóságra vált. Elkészült Magyarországon a második metodista kápolna. Minő gondolatok töltik be ilyen gyönyörű napon a hívő szívét! „Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.” Minő boldogság tudni, hogy Ő, a világ Megváltója, nagyszerű munkáját még ma is folytatja. Igen, Ő volt az, aki Szeghegyen is kiválasztott magának a sok ezer ember közül egy kicsiny gyülekezetet, amely Hozzá ragaszkodik és Őt dicsőíti. E kicsiny csoport ünnepe volt ama napsugaras, fényes vasárnap.

Boldogságtól áthatott szívvel gyülekeztek az egyház tagjai délelőtt féltizkor az új kápolnában. Azonban a vidékről is számos vendég érkezett a nevezetes ünnepélyre. Képviselve volt a verbászi, szenttamási, újvidéki, kucorai és budapesti gyülekezet. Egész énekkarok is érkeztek, hogy közreműködésükkel emeljék a nap ünnepélyességét. A prédikátorok közül megjelentek *Melle Ottó* szuperintendens Wienből; *Georgi W. Hugó*, a szeghegyi gyülekezet első prédikátora, Burkhardsdorfból; *Méhner L. Alfréd*, Újvidékről; *Riedinger Pál*, Szenttamásról és e sorok írója, aki a gyülekezet jelenlegi prédikátora. Természetesen magából a községből is számos barát és ismerős jelent meg e különös alkalomra. Így mindjárt ez első isteni tisztelet külsőleg is igazán tekintélyes volt. Az egyházrendben előírt szertartást a prédikátorok együtt intézték, az

ünnepi beszédet *Melle* szuperintendens tartotta. A szónok beszédének alapjául a 26. Zsoltár 8. versét olvasta fel: „Uram, szeretem a te házában való lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét.” Ékes szavakkal ecsetelte az Úr hajlékának gyönyörűségét és meggyőzően fejtegette ennek okait. Ez a hely az, ahol Isten Igéje hirdettetik és ahol

A szeghegyi kápolna.

Jézus Krisztus saját ígérete szerint magát kinyilatkoztatja. Ez a hely az, ahol bűnös emberek veszendő állapotukról meggyőzetnek és megtérnek Istenhez. Ez a hely az, ahol Istennek gyermekei összegyülekeznek, ahol közösen dicsőítik Istent, erősítik egymást a hitben és leborulva együtt imádkoznak. Mennyi okunk van szeretni az áldások eme házát!

E délelőtti isteni tiszteleten az újvidéki vegyeskar énekelt egy, az alkalomhoz illő szép énekét. Így folyt le Isten dicsőségére az első isteni tisztelet a szeghegyi új kápolnában.

Délután fél három óraker énekes isteni tiszteletet tartottunk. A kápolna már délelőtt egészen meg volt telve, de most már jóval a kitűzött időpont előtt szűfőlásig megtelt a ház. Azonban még mindig új és új hallgató érkezett, úgy hogy a kápolna udvarra szolgáló aytaját kellett kinyitni, hogy a közönség innen hallhassa a szebbnél-szebb énekeket és beszédeket. Mikor a gyülekezet prédikátora az ünnepélyt megnyitotta, az utolsó helyecske is el volt foglalva és az udvaron is egy egész csoport hallgató állott. Igazán boldog érzés töltötte be szívünket és örömmel adtunk hálát Istennek, amiért imánkat ily láthatólag meghallgatta. A délutáni sorrendnek 18 pontja volt. Egyik karének váltotta fel a másikat. Énekeltek a szentmátsiák, újvidékiek, verbásziak és szeghegyiek. Volt vegyeskar és férfikar is. Néhány ének az összes karok együtt énekelték. A délután szónoka *Georgi W. Hugo burkhardt*sdorfi prédikátor volt, aki a gyülekezet első kinevezett prédikátora volt. Neki csupa öröm, csupa boldogság lehetett, mintegy tíz évi távollét után egykori gyülekezetét viszontláthatni. Itt, ahol ő annyi szeretettel és odaadással munkálkodott, ahol életének egy részét az evangélium hirdetésével töltötte el, most láthatja, hogy mint gyarapodott azóta azok száma, akik tiszta szívvel és teljes odaadással szolgálják az Urat. Ahol Isten országának alapja egyszer le van téve, ott az folyton terjed. Eleinte mustármagnyi csak, de később óriási terebélyes fává fejlődik ki.

Esne hét óraker volt a záró isteni tisztelet. Ez az összejövétel különösen az evangélium hirdetésének volt szentelve. Ilyen alkalommal meghívjuk a jelenlévő közönséget Krisztushoz. Mert mit használna az embernek, ha az egész világot megnyerné is és lelkében kárt vallana! Fontos és sokszor döntő erővel bírnak az ilyen pillanatok az egyesek életében. Az angyalok a mennyekben örülnek egy bűnösön, aki bűnbánóvá lesz. És ez alkalommal is, mint mindig, valamennyi jelen volt prédikátor megtette kötelességét! Sokan voltak jelen, akik még sohasem gondoltak

arra, hogy meg kell térniök és ez alkalommal talán először hallották ezt. Így már most nem lesz kifogásuk az Úr trónja előtt, ha netalán az Úr Jézus hívó szövegét visszatartásának. A szeghegyi vegyeskart, néhány szólóénekes váltoit fel ez este. Így aztán mindnyájunk meglepedésére gazdag áldással távoztunk Istennek emez új hajlékából. Vajha adná az Úr, hogy e házban, melyet neki építettünk, még számos lélek békét és boldogságot találja.

Jakob János, Újverbász.

Végy időt!

Végy időt rá, az Istenhez reggel fohászt küldeni, hogy őrizzen meg minden bajtól és használjon fel dicsőségére!

Végy reá időt, minden nap néhány ígét olvasni a Szentírásból!

Végy időt barátságosnak lenni. Egy mosoly, egy nyájas szó miként napsugár árad a szívekre körülöttünk.

Végy időt előzékenynek lenni. Kedves szövelések, mint „köszönöm szépen,” vagy „kérem, bocsásson meg”, ha ilyesmit olyannak mondasz, ki egyébként alattad áll, semmit el nem rabol méltóságodból: mert igazi udvariasság az, hogy kedves dolgot mondjunk kedves módon.

Végy időt magadnak, gyermekekkel türelmesen foglalkozni. Türelem és jószág utat nyit néked, hogy jó befolyást gyakorolj a gyermekekre.

Végy időt magadnak, idősebb emberekkel tanácskozni. Tiszteld az ősz hajjat, még ha koldus fején látnád is.

Végy időt magadnak, más felett is gondolkodni, mint ruhák, divat és multságok felett. Balga dolog a testet a lélek rovására felékesíteni.

Végy időt barátaidat gondosan megválogatni. Vannak magasabb szempontok és nem a külsőt kell a barát megválogatásánál figyelembe venni.

Végy időt megfontolni szavaidat, mielőtt kimondod, vagy levélben megírod, nehogy megsértsd valakinek érzelmeit.

Végy időt az élet apró szívességeit elvégezni. Ne teljesítsd csak a nagy feladatokat, mellőzvé az apróbb kötelességeket, mintha azok nem volnának figyelmedre méltók.

Végy időt ne csak megkezdeni a napot imádsággal, hanem annak befejeztével adj hálát az Úrnak kegyelméért és az éjszaka számára bocsátkozz az ő szerető karjaiba.

És mindenekelőtt, nyájas olvasó, végy időt arra, hogy mindig, mindenütt, mindenekben keresztyén légy!

Fgl.

Ne légy odakünn méz, idebenn üröm.

A metodizmus történetéből.

Wesley János élete.

(Folytatás.)

Az akadémiailag képzett lelkész helyett most egy tanulatlan kézműves lesz Wesley Károly tanítómestere „egy szegény, műveletlen bádogos, Bray nevű, aki nem ismer mást a Krisztusnál, de mert őt ismeri, mindent tud és megért.“ Az ifjú lelkész beköltözik az egyszerű laikus házába és ott, mert a járáskelesre még gyenge, idejét a biblia olvasásával, imádsággal, a házigazda és más keresztyén emberekkel való beszélgetéssel tölti el. Ezek egyike elhozza neki Luther magyarázatát a Galatzabeliekhez írt levélről és a hit által való igazulás evangéliumának élő tanuja mellett tiszta és erőteljes szavai a nagy reformátornak, aki még szól, bár már meghalt, voltak a kereső lélek részére a helyes út mutatói. Május 17-én írja: „Ma láttam először Luther magyarázatát a Galatzabeli levélhez. *Holland* mrs. véletlenül reáakadt. Elkezdtek olvasni és Luthert telve találtuk „hittel.“ Csodálkoztam, hogy oly gyorsan és teljesen elfordultunk attól, aki kegyelemben elhívott minket, egy más evangélium felé. Ki is hitte volna, hogy egyházunk egyedül a hit által való megigazulásokra vonatkozó e fontos tételre alapított? Fel sem foghatom, hogy is nézhettem valaha újnak e tant, holott egyházunk tételei és alapigéi is annak bizonyosságai.“ Még aznap este, miután barátja elhagyta, Wesley több órát töltött Lutherrel és gazdag áldást nyert tőle, különösen a második fejezet befejezése által. „Vártam és imádkoztam, hogy megtapasztaljam azt, aki engem szeretett és magát értem odaadta.“

Végre 1738. május 21-én, pünkösd reggelén, teljes világosságra jutott, az Isten üdvözítő kegyelmének személyes, tudatos tapasztalására. Hallgassuk meg saját jelentését naplójából: „Felkeltem jövetelenek reménységében és várakozásában. Kilenc órakor fivérem és néhány barátom hozzám jött, zsoltárt énekeltek, ami vigaszomat és reménységemet még gyarapította. Félóra múlva ismét elmentek és én az imádsághoz vettem menekvésemet: Oh Jézus, azt mondtad: Eljövök tehozzátok. Azt mondtad: eljő majd a vigasztaló, kit én küldök nektek. A te igéd: az én Atyám és én hozzátok jövünk és lakozunk nálatok. Te az Isten vagy. Te nem hazudhatsz. Teljesen bízom igaz ígéidben. Teljesítsd azokat az ő idejűnkben úgy, miként Te akarod. Azután ismét lepihentem, amidőn valakit, hangja után itélve M.-né asszonyt, szólni hallottam: a Nazarethi Jézus nevében kelj fel és higgy és meggyógyulsz minden gyengeségeidből. E szavak szívémbé hatoltak. Oh, bár a Krisztus így szólna hozzám, sóhajtoztam. Szívem különösen dobogott. Mondtam,

de mégsem mertem mondani: én hiszek, én hiszek!“

Csengetésére bejött gazdasszonya és beismerte, hogy állapota iránt szánalmat érez, de nem mert neki, a tudós papnak, vigasztal szolgálni. Sok habozás után végre oda merészkedett az ajtóhoz és elmondta ama szavakat. Wesley Károly előhívatta a házigazdát és együtt olvasták a zsoltár szavait: „Magasztallak Uram, hogy felemeltél engem.“ (30. zs. 1. v.) „Még mindig volt bennem egy belső ellentmondás, ellenkezés, de az Úr Lelke mindig újból viaskodott saját egyéniséggemmel és a gonosszal, míg lassankint szétoszlatta a hitelenség homályát. Meggyőzve éreztem magam, nem is tudom mikor és hogyan és rögtön másokra gondoltam imádságomban. Békében éreztem magam Istennel és boldog voltam a Jézus szerelmében. A nap hátralevő részén bizalmatlansággal voltam saját nagy, előbb soha nem ismert gyengeségem iránt. Láttam, hogy a hitben vagyok és hogy csak a hit állandó támogatása óv meg a bukásból, mert folyton fenyeget a veszély, bűnbe süllyedni.“

János hallotta, hogy fivérének lelke megnyugvást talált. A következő három napot ő maga „állandó szomorúságban és nyomott hangulatban“ töltötte, de május 24-én részére is ütött az óra, melyen megtudta, hogy őt az Isten elfogadja. Hadd írja le ő maga ezen emlékezetes nap tapasztalatait:

Azt hiszem, öt óra táján lehetett, midőn e reggel felnyitottam újszövetségemet és szemem azonnal a következő helyekre irányultak: „Dicsősége és hatalma által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, ha kikerülitek a romlottságot, mely a kívánságban van e világon.“ (II. Péter, 1, 4.) — Midőn távozni készültem, újból kinyitottam az újszövetséget és e szavakat olvastam: „Nem messze vagy az Isten országától.“ Délután felszólítottak, hogy menjek a Szent Pál templomba. A karéneknak itt ez volt a tartalma:

A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, hallgasd meg az én szómat; legyenek füleid figyelmesek könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?! Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged! Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő ígéréteiben. Várja lelkem az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, Bízál Izráel az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás! Meg is szabadítja ő Izráelt minden ő bűnéből.

Este igen kelleltenül mentem az Aldersgate-utra, ahol Luthernek előszavát a Rómbeliekhez írt levélhez olvasták. Körülbelül negyed kilenc órakor, midőn azt a helyet

olvasták, ahol a változást leírja, melyet a Jézus Krisztusban vetett hit által Isten ereje az emberben előidéz, szívemet csodálatos módon melegedni éreztem; éreztem, hogy lelkem üdvössége tekintetében egyedül a Krisztusba helyezem bizalmamat; megbizonyosodtam róla, hogy elvette minden bűneimet és megváltott a bűn és halál törvényéből."

Luthernek a Rómabeliekhez írt előszava már Erzsébet angol királynő uralkodása vége felé át volt fordítva angolra és az országban igen el volt terjedve. A hely, melyre Wesley most hivatkozik, valószínűleg a következő: „A hit Isten munkája mibennünk, mely bennünket megváltoztat és újjászül az Istentől, megöli a régi Ádámot, új emberré tesz szívben, kedélyben, gondolkodásban, minden erőnkben és elhossa magával a Szentlelkét. Oh, a hit élő, mozgékony, tevékeny és hatalmas dolog... A hit élő, bátor reménység az Isten kegyelméhez, oly bizonyos, hogy miatta ezer halált is elszenvednék. És az ily reménység, az Isten kegyelmének ily megismerése boldoggá, büszkévé és jókedrűvé tesz Isten és teremtményeivel szemben." De hadd folytassa Wesley tovább.

„Minden erőmből imádkozni kezdtem azokért, kik velem megvetően bántak és üldöztek. Nyilvánosan az egész gyülekezet előtt is vallást tettem arról, hogy szívemben mit érzek most. Csak rövidesen azelőtt történt, hogy a gonosz nekem ily gondolatokat súgott: Nem lesz ez az igazi hit, mert hiszen hol van az öröm? Ekkor tanultam meg, hogy a békeség és a bűn feletti diadal a Megváltóban való hitnek lényeges kellékei; ami azonban az öröm érzetét illeti, amely rendszerint a hit kezdetén lép fel különösen azoknál, kik annakelőtte mélységesen gyászoltak, úgy az Isten bölcsesége és akarata a hívőt néha öröme hangolja ugyan, de néha megvonja tőle ezt a gyönyörűséget."

Az 1738-ik év májusi napjainak ama tapasztalatai a két testvér életének nagy fordulóját jelentik. Sőt, ami ennél több, ezek a metodizmus valóságos kezdő napjai. Lecky művelődéstörténéssz is felismeri jelentőségüket világos és határozott szavakkal: „Az ily előadások nem ritkák vallásos rajongók életében, de rendszerint igen kevés az értékük és érdekességük. Mégis túlzás nélkül mondható, hogy a jelenet, mely az Aldersgate-út ama kis gyűlésén lejátszódott, korszakot jelent az angol történelemben. A meggyőződés, mely ekkor ébredt Anglia egyik leghatalmasabb és legtevékenyebb emberében, az angol metodizmus igazi forrása." A vallásos mozgalom a maga nevét már évekkel ezelőtt megkapta az oxfordi egyetemen valódi születésnapja azonban ama atyafiságos gyűlésre helyezhető.

Innen-onnan.

A skót biblia társaság bibliaárust keres. Ki akar jelentkezni a fiatal emberek közül? A szerkesztőség szívesen közvetít jelentkezéseket.

A háború színhelyére a londoni traktátus társaság Budapestről 25,000 iratot és bibliát küldött a katonáknak és sebesülteknek. Ugyanezen társaság térve vette a magyar bibliának színes képekkel való kiadását.

Coligny admirális szobrát leplezték le Wilhelmshaven városában. Egyik szónok az ünnepélyen ezt mondta: „Coligny példája a vitéz katonának. De nemcsak mint a csaták hőse, hanem mint a hit hőse is ő, a hugenotta vezér, hű maradt mennyei királyához.

Midőn a borzalmas Bertalanéjszakán a gyilkos fegyver elérte, még utánaesietett az ellenségnek. Ime, egy hős és vértanu! Mit tanuljunk ebből? Hogy az önfeláldozás erénye, a halálig való hűség ott van, ahol a hit uralkodik és pedig Urunk Megváltónk személyébe vetett igaz hit. Az ily hit képesít nagy cselekedetekre." — Aki pedig így szólt, az II. Vilmos német császár volt.

Coligny admirálisnak Párisban is van szobra, melyre egy nő koszorút tett le és beszédében a közönséghez így szólt: „Mily nagyszerű gondolat, hogy egyesek tudunk lenni a Krisztusban való élő hit által! Ez a hit adja meg nekünk a jogot, hogy őseink szelleme követőinek tekinthessük magunkat. Akik most egybegyűltünk e szobor köré, felemeljük szíveinket Istenhez és az ő dicsőségét keressük. Kívánom minden léleknek, mely a Jézusban mint Megváltójában hisz, hogy e hitben erősödjék meg és hogy mindannyian mind buzgóbb bizonyágtevői legyünk az Úrnak." Ezt a beszédet pedig Vilma hollandi királynő tartotta.

Wang Csengting, a kínai kereskedelemügyi miniszter, keresztyén ember és eddig a keresztyén diákszövetség alelnöke volt.

Október 16-án volt 100 éve, hogy Martyn Henrik, az angolok legelső mohammedán térítője, Tokat községben, Perzsiában, egy elhagyatott országúton meghalt. E napot Angliában úgy ünnepelték meg, hogy sokat imádkoztak a mohammedán népekért.

Drinápolyban Dressler Pál misszionáriust az angol konzul figyelmeztette, mily rettenetes következménye lehet, ha családjával és munkatársaival el nem hagyja a várost. Dressler azt felelte, hogy iskoláját addig nyitva tartja, amíg gyermekek járnak oda és ha ez lehetetlenné válnék, akkor társaival a város lakosságának segítségére lesz.

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapest, VII., Rottenbiller-u. 35. l. 3.:

Vasárnap d. e. 9 órákor prédikáció, istentisztelet.

d. u. 5 " " " "

d. e. 11 " " " "

este 1/7 " " a férfiszövetség gyűlése.

Kedden " 8 1/4 " " bibliaóra.

Angyalföld, VI., Petneházy-utca 25.:

Vasárnap d. u. 2 órákor vasárnapi iskola.

" este 8 " " istentisztelet.

Szívesen látjuk!

Kiadó a „Keresztyén könyvesház k. f. szöv.”

Budapest, VII. ker., Rottenbiller-utca 35. sz. l. 3.

Szerkesztő: Melle F. H. Ottó.